ΤΗΛΕΦΩΝΑ ΑΜΕΣΟΥ ΑΝΑΓΚΗΣ
Σταθ. Α' Βοηθειῶν 44—44
Πυροσβεστική Ὑπηρεσία 25—61
Βλάβαι 25—22
Τμῆμα Ἀσφαλείας 28—80
ΣΕΛΙΣ 3

ΕΘΝΙΚΟΣ ΚΗΡΥΞ

ΔΕΥΤΕΡΑ 2 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1962

ΤΗΛΕΦΩΝΑ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ
Τουριστική Ἀστυνομία 34—52
Τουριστικῶν Περιπτέρων 45—40
Α' Ἀστυνομικῶν Τμῆμα 28—81
Β' Ἀστυνομικῶν Τμῆμα 28—82
Γ' Ἀστυνομικῶν Τμῆμα 28—83
Δ' Ἀστυνομικῶν Τμῆμα 20—21

ΕΝΑΝΤΙ ΑΠΑΙΤΗΣΕΩΣ 130 ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΩΝ

Η ΔΕΗ ΠΡΟΣΦΕΡΕΙ ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΙΝ ΕΙΣ ΤΟΝ 'ΓΛΑΥΚΟΝ, 105 ΕΚΚΑΤ. ΔΡΧ.

Ἐνδιαφέρουσαι ἀνακοινώσεις τοῦ δημάρχου κ. Ν. Βέτσου

Ὁ Δήμαρχος κ. Ν. Βέτσος ἐκθέτων τὴν παρελεύσουσαν Δευτέραν τὸ θέμα τοῦ «Γλαύκου» ὡς τοῦτο παρουσιάζεται σήμερον προέβη εἰς τὰς κάτωθι διευκρινήσεις, ἐνώπιον τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου.

Κύριοι Σύμβουλοι,

Γνωρίζετε ἐκ τῶν ἀνακοινώσεων ἡμῶν τῆς 7ης Ἰουνίου παρελθόντος ἔτους 1961 πρὸς τὸ Δημοτικὸν Συμβούλιον, ὅτι ἐπὶ τοῦ θέματος τοῦ «Γλαύκου» ἐνηυρύμεθα ἐπὶ τῶν ἀκολούθων σημείων: 1) Μετατροπὴ τοῦ «Γλαύκου» εἰς δημοτικὴν ἐπιχείρησιν διανομῆς τῆς ἠλεκτρικῆς ἐνεργείας τῆς ΔΕΗ. 2) Διατήρησις μέρους τῆς παραγωγῆς τοῦ «Γλαύκου» διὰ ἐξαιρέσεως τοῦ ὑδροηλεκτρικοῦ σταθμοῦ. 3) Ἐξαγορὰ τοῦ «Γλαύκου», ὄχι μὲ τὰ κριτήρια τοῦ Νόμου τοῦ 1956, τὰ ὁποῖα δὲν ἐλέγουν σχεδὸν εἰς δήμευσιν, ἀλλὰ μὲ πλήρη ἀποζημίωσιν, ἐλαμβάνοντο τὰ νόμιμα δικαιώματα τοῦ Δήμου καὶ τὰ συμφέροντα τῆς πόλεώς μας.

Κατὰ τὸ διαρρεῦσαν δεκάμηνον εἴχομεν ἐξακολουθητικὰς μερικὰς δυσχερεῖς διαπραγματεύσεις μετὰ τῆς Δημοσίας Ἐπιχειρήσεως Ἠλεκτρισμοῦ, ἀλλὰ καὶ σοβαρὰς ἐπαφὰς μετὰ τῆς κυβερνήσεως καὶ δὶς μετὰ τοῦ Ἀντιπροέδρου αὐτῆς συμπολίτου μας κ. Κανελλοπούλου. Σήμερον δέ, ἡ κατάστασις παρουσιάζεται ὡς ἀκολούθως:

Τὰ θέματα τῆς διατηρήσεως μέρους τῆς παραγωγῆς τοῦ «Γλαύκου» ἢ τῆς μετατροπῆς αὐτοῦ εἰς ἐπιχείρησιν διανομῆς δὲν κατέστη δυνατὸν νὰ προωθήσει, λόγῳ τοῦ ὅτι ἡ ΔΕΗ δὲν ἐπιτάξεν, εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, ἀντίρρησιν, ὡς ἐκ τοῦ ὅτι ὁ Νόμος 3523 τοῦ 1956 ἐπιβάλλει τὴν ἐξαγορὰν καὶ μόνον ἁπασῶν ἄνευ ἐξαιρέσεως τῶν ἐπιχειρήσεων, ἡ ὁποία, ἄλλως τε, ἔχει συντελεσθῆ, περιλαμβανομένης καὶ τῆς πρώην Ἠλεκτρικῆς Ἑταιρίας Ἀθηνῶν. Καθὼς γνωρίζομεν ὅλοι ἡμεῖς, ὁ Δῆμος Πατρέων, κατὰ τὴν ἀγῶνα τοῦ 1956, δὲν εἶχε τὴν πρόθεσιν τὴν ἐξαίρεσιν τοῦ «Γλαύκου» ἐκ τῆς ἐθνικοποιήσεως εἰς τὸ διηνεκές, ἀλλὰ μόνον τὴν χρονικὴν συνταύτισιν τῆς ἐξαγορᾶς του μὲ τὴν ἐξαγορὰν τῆς Πάουερ. Καὶ ἡ Πάουερ ἐξηγοράσθη τὴν 31ην Δεκεμβρίου 1960. Ἦτοι ὁ «Γλαῦκος» ἀπομένει τὸ δεύτερον ἔτος ζωῆς ἐκτὸς τῶν πλέον τῶν ὁρίων, τὰ ὁποῖα ἐτέθη διὰ τοῦ Νόμου. Ἡμεῖς, τιμῶντες πάντας τοὺς ἀποθέντας τὸ 1956 διὰ τὸν τόπον των καὶ διὰ τὰ ἐπιτεύγματά των, κατανοοῦντες δὲ ὅτι δὲν ἦτο δυνατὸν τὴν ἐποχὴν ἐκείνην νὰ ζητήσουν τίποτε περισσότερον, διὰ λόγους τακτικούς, καταβάλλομεν ἐπιμόνους προσπαθείας διὰ μίαν καὶ σήμερον ἐπίσης ἐξαιρετικὴν μεταχείρισιν τοῦ «Γλαύκου». Καὶ δὲν παρελείψαμεν τίποτε ἐξ ὅσων, κατὰ τὴν γνώμην μας, θὰ συνέτεινον τὴν προσπάθειάν μας. Ἀλλά, ἡ πραγματικότης, τὴν ὁποίαν καὶ εἰς ἄλλην εὐκαιρίαν ἐτονίσαμεν πρὸ τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου, εἶναι ὅτι δὲν ὑπάρχει δυνατότης ἀλλαγῆς τοῦ ἰσχύοντος Νόμου. Ἐπομένως, συγκεντρώσαμεν τὰς περαιτέρω προσπαθείας μας εἰς τὴν διεκδίκησιν τῶν οἰκονομικῶν ἀπολαβῶν τοῦ Δήμου ὡς πρὸς τὴν ἐξαγορὰν τοῦ «Γλαύκου».

Καὶ εἰς τὸ κεφάλαιον τοῦτο εὑρίσκομαι εἰς τὴν εὐχάριστον θέσιν νὰ ἀνακοινώσω πρὸς ὑμᾶς, ὅτι ἐσημειώθη μέχρι σήμερον ἀξιόλογος προώθησις.

Θὰ σᾶς ἀναφέρω μερικοὺς σταθμούς ἵνα δυνηθῆτε νὰ κρίνετε περὶ τῶν μέχρι σήμερον ἀποτελεσμάτων τῶν προσπαθειῶν μας.

Ἡ Δημοσία Ἐπιχείρησις Ἠλεκτρισμοῦ, ἐφαρμόζουσα τὸν Νόμον, προέβη εἰς μίαν λεπτομερεστάτην ἀπογραφὴν καὶ ἐκτίμησιν τῆς ἀξίας τῶν περιουσιακῶν στοιχείων τοῦ «Γλαύκου» καὶ μᾶς ἔκαμε τὴν ἑξῆς προφοράν:

Διὰ ἀξίαν οἰκοπέδων καὶ κτιρίων δρχ. 12.254.961.

Διὰ ἀξίαν τῶν μονάδων παραγωγῆς δρχ. 3.242.825.

Διὰ ἀξίαν τῶν ἐγκαταστάσεων διανομῆς δρχ. 23.924.

Διὰ ἀξίαν τῶν παροχῶν δραχμὰς 3.801.957.

Ἦτοι: Διὰ τὸ σύνολον τῶν ἐγκαταστάσεων δραχμὰς 43.984.193.

Διὰ ἀποζημίωσιν τοῦ προνομίου δρχ. 14.418.292.

Ἦτοι: Σύνολον ἀποζημιώσεως δρχ. 57. 642.485.

Ἡ ἀνωτέρω ἀποτίμησις, πλὴν ὡρισμένων ἀποτιμήσεων τινων, μὴ ἀξιολόγων, ἦτο σύμφωνος πρὸς τὸ Ν. Διάταγμα 3523)1956. Ἀλλά, ὁ Δῆμος Πατρέων, ἐνισχυμένος μὲ πολυτίμους γνωματεύσεις καθηγητῶν τῶν πανεπιστημίων Ἀθηνῶν καὶ Θεσσαλονίκης, τὰς ὁποίας ἐμερίμνησαμεν ἐξασφαλίσωμεν, ἐδήλωσεν ὅτι ἔπρεπε — καὶ τὸ ἐδήλωσε ἀποφασιστικότητα καὶ καταστατικότητα — ὅτι δὲν ἀποδέχεται τὰ κριτήρια τοῦ Νόμου, ἀντισυνταγματικά. Ἐπομένως, διεκδικεῖ πλήρη ἀποζημίωσιν.

Δὲν θέλομεν νὰ σᾶς κουράσωμεν μὲ πολλοὺς ἀριθμοὺς καὶ μὲ λεπτομερείας. Ἕνα σᾶς τονίζομεν: Ἐζητήσαμεν, κατὰ τὴν πρώτην φάσιν τῶν διαπραγματεύσεων, 170—175 ἑκατομμύρια δραχμῶν. Διότι τὸ ποσὸν τοῦτο ἦτο ἡ πραγματικὴ ἀξία τοῦ «Γλαύκου», σύμφωνα μὲ τὰ συγκλίνοντα πορίσματα ἄλλων μελετῶν, τὰς ὁποίας ἀνεθέσαμεν εἰς ἁρμόδια πρόσωπα, σχετικῶς μὲ τὴν συγκριτικὴν ἐξαγορὰν ἄλλων δημοτικῶν ἐπιχειρήσεων καὶ τὰ ἀποτελέσματα αὐτῶν ὑπὲρ τῶν Δήμων, σχετικῶς μὲ τὸν δυναμισμὸν τοῦ «Γλαύκου» καὶ σχετικῶς μὲ τὴν οἰκονομολογικὴν ἐν γένει ὑπόστασιν τῆς δημοτικῆς μας ταύτης ἐπιχειρήσεως. Περὶ τῶν στοιχείων αὐτῶν ἐνημερώσαμεν τοὺς ἁρμοδίους. Εἰς τὸν Ἀντιπρόεδρον τῆς Κυβερνήσεως κ. Κανελλόπουλον ἐπεδώσαμεν πολυσέλιδον ὑπόμνημα, μὲ ὅλα τὰ τεκμήρια ἄτινα ἐστήριζον τὴν ἀποψίν μας διὰ τὴν δικαίαν καὶ πλήρη ἐξαγορὰν τοῦ «Γλαύκου». Καὶ ἐπεδόθημεν εἰς ἀλλεπαλλήλους διαπραγματεύσεις μετὰ τῶν ἁρμοδίων τῆς ΔΕΗ, μὲ πολυτίμους συνεργάτας καὶ συμπαραστάτας τοὺς δημοτικοὺς συμβούλους κ. κ. Τάκην Κοτρωνόπουλον, Ἀνδρέαν Τζίνην καὶ Παῦλον Μαρινάκην.

Περὶ τὰ μέσα Δεκεμβρίου τοῦ παρελθόντος ἔτους 1961, ἡ ΔΕΗ ἐφαίνετο διατεθειμένη νὰ φθάσῃ εἰς τὰ 70 ἢ τὸ πολὺ 75 ἑκατομμύρια δραχμῶν.

Συνεχίσαμεν ἐπιμόνως τὰς προσπαθείας μας πρὸς πᾶσαν κατεύθυνσιν. Ἐν τῇ ἐπιθυμίᾳ νὰ φθάσωμεν εἰς μίαν φιλικὴν διευθέτησιν, ἵνα ἀποφύγωμεν τὰς περιπετείας τῆς διαιτησίας ἢ καὶ ἑνὸς δικαστικοῦ ἀγῶνος, ὑπεχωρήσαμεν ἀρχικῶς μὲν εἰς τὰ 150 ἑκατομμύρια, τελικῶς δὲ εἰς τὰ 130 ἑκατομμύρια δραχμῶν. Καὶ αὐτὴν τὴν στιγμήν, ἡ ΔΕΗ ἀνῆλθεν εἰς τὸ ποσὸν τῶν ἑκατὸν πέντε ἑκατομμυρίων δραχμῶν.

Μᾶς χωρίζει δηλαδή, Κύριοι Σύμβουλοι, μία ἀπόστασις εἴκοσι πέντε ἑκατομμυρίων.

Δὲν δύναμαι νὰ σᾶς ἀποκρύψω, ὅτι ἡ ΔΕΗ ἐμφανίζει τὴν προσφορὰν τῶν 105 ἑκατομμυρίων ὡς τελειωτικήν. Ἀλλὰ ὀφείλω νὰ προσθέσω, ὅτι καὶ ἡμεῖς ἐτονίσαμεν ὅτι μὲ τὰ 130 ἑκατομμύρια ἐξαντλεῖται τὸ ὅριον τῶν ὑποχρεώσεών μας.

Ὁ ἐπιφανὴς συμπολίτης μας Ἀντιπρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως κ. Κανελλόπουλος, ὁ ὁποῖος, ὀφείλω νὰ ὑπογραμμίσω ὅτι ἰσχυρότατα μᾶς ἐβοήθησε μέχρι τοῦδε καὶ ὑπῆρξεν παράγων τῆς μέχρι τοῦδε προόδου τοῦ θέματος, ἔχει καὶ πάλιν τὸν λόγον, ἵνα ἐκδηλώσῃ ἅπαξ ἔτι τὴν στοργήν του πρὸς τὴν γενέτειραν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐκτίμησιν τοῦ Δικαίου.

Τὸν Πρόεδρον τῆς Κυβερνήσεως κ. Κωνσταντῖνον Καραμανλῆν δὲν ἀπησχολήσαμεν μὲ τὸ θέμα τῶν διαπραγματεύσεων. Ἐζητήσαμεν, ὅμως, τὴν λύσιν ἑνὸς ἄλλου μεγίστου διὰ τὴν πόλιν ζητήματος, ἤτοι τοῦ ζητήματος τῆς ἀναπλήρωσεως τοῦ «Γλαύκου» μὲ ἄλλην δημοτικὴν ἐπιχείρησιν, ἡ ὁποία, ἀφ' ἑνὸς μὲν νὰ ἐξασφαλίσῃ εἰς τὸ μέλλον τὰς οἰκονομικὰς βάσεις τοῦ Δήμου, ἀφ' ἑτέρου δὲ νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν πρόοδον τῆς πόλεώς μας, ἐν τῷ πλαισίῳ τῆς ὅλης ἐξελίξεως τῆς χώρας μας. Ἐζητήσαμεν νὰ μᾶς δοθῇ διὰ Νόμου τὸ δικαίωμα ἐπενδύσεως μέρους τῆς ἐκ τοῦ «Γλαύκου» ἀποζημιώσεως εἰς τὸ ἐθνικὸν παραγωγικὸν ἔργον, ἀλλ' ἐπίσης νὰ μᾶς δοθῇ τὸ προνόμιον τῶν ἀστικῶν συγκοινωνιῶν, μὲ τὴν προοπτικὴν τῆς ἠλεκτροκινήσεως. Ἔχομεν πολλὰ καὶ βάσιμα ἐπιχειρήματα. Τὰ ἐξεθέσαμεν συνοπτικῶς. Θὰ τὰ ἀναπτύξωμεν λεπτομερῶς εἰς τὰς ἐν συνεχείᾳ ἐνεργείας μας. Καὶ θέλομεν νὰ ἐλπίζωμεν, ὅτι ὁ ἐξοχώτατος κ. Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως θὰ συλλάβῃ τὴν εὐκαιρίαν ἐμπραγμάτου ἐκδηλώσεως τῆς γνωστῆς στοργῆς του πρὸς τὴν πόλιν μας. Ὡς ἀντιλαμβάνεσθε, τὸ θέμα τῆς τοποθετήσεως τῶν χρημάτων τῆς ἀποζημιώσεως εἶναι στενώτατα συνδεδεμένον μὲ τὸ ποσὸν τῆς ἀποζημιώσεως, καθόσον θὰ κατέληγεν εἰς ἐσφαλμένα συμπεράσματα ὅστις θὰ ὑπελόγιζεν ὡς ἔσοδον τοῦ Δήμου μας τὸ ἐπιτόκιον 8% τῶν ὁμολογιῶν τῆς ΔΕΗ. Καὶ τοῦτο, διὰ τὸν ἁπλούστατον λόγον, ὅτι διὰ τῆς βαθμιαίας κληρώσεως τῶν ὁμολογιῶν εἰς τὸ ἄρτιον, τὰ χρήματα αὐτὰ δὲν θὰ εἶναι δυνατὸν νὰ ἐξακολουθήσουν ἀποδίδοντα 8% γνωστῆς οὔσης τῆς καταστάσεως τῆς κεφαλαιαγορᾶς, ἄρα θὰ μειοῦνται συνεχῶς τὰ ἔσοδα τοῦ Δήμου καὶ μόνον ἡ παραγωγικὴ τοποθέτησις ἀποτελεῖ λύσιν ἐξασφαλίζουσαν τὸν Δῆμον.

Πέραν αὐτῶν τῶν δύο κεφαλαιωδῶν θεμάτων, ἠσχολήθημεν κατὰ τὰς διαπραγματεύσεις μὲ τὸ θέμα τῆς ὁλοσχεροῦς προσλήψεως τοῦ προσωπικοῦ τοῦ «Γλαύκου» καὶ τῆς προστασίας τῶν δικαιωμάτων αὐτοῦ, ὡς ἐπίσης τοῦ εἰδικοῦ τιμολογίου δημοτικοῦ φωτισμοῦ καὶ ἀντλιοστασίου καὶ ἄλλα τινα θέματα, ἐπὶ τῶν ὁποίων ὀφείλω νὰ εἴπω ὅτι συνηντήσαμεν ἀρκετὴν κατανόησιν ἐκ μέρους τῆς ΔΕΗ.

Αὐτὰ εἴχομεν νὰ σᾶς ἀνακοινώσωμεν, Κύριοι Σύμβουλοι, ἵνα σᾶς ἐνημερώσωμεν ἐπὶ τοῦ θέματος τοῦ «Γλαύκου».

Καταλήγοντες, σᾶς διαβεβαιοῦμεν διὰ μίαν ἀκόμη φοράν, ὅτι τὸν ἀγῶνα ὑπὲρ τοῦ Δήμου καὶ τῆς πόλεως, θὰ τὸν συνεχίσωμεν.

ΕΠΙΣΚΕΥΑΙ ΠΑΝΤΟΣ ΕΙΔΟΥΣ ΗΛΕΚΤΡΙΚΩΝ ΣΥΣΚΕΥΩΝ
ΓΑΒΡΙΗΛ ΕΥΑΓΓΕΛΑΤΟΣ
ΠΑΤΡΕΩΣ 62—Τηλ. 46—12

Ἀπάντησις εἰς ὑλιστικάς τινας θεωρίας

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΚΑΙ Η ΨΥΧΗ

Ἐμπεριστατωμένον ἄρθρον τοῦ κ. Π. Γιωτοπούλου

Ζῶν μακρὰν τῶν Πατρῶν, ὅπου εἶχον τὴν τιμὴν νὰ ἐκφωνήσω δύο διαλέξεις μίαν τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1947 καὶ ἑτέραν τὸν Νοέμβριον τοῦ 1958, σκοπούσας τὴν ἀπόδειξιν, δι' ἐπιστημονικῶν ἀποδείξεων, περὶ συνεχίσεως τῆς ζωῆς μετὰ τὸν σωματικὸν θάνατον μόνον κατ' αὐτὰς ἔλαβον γνῶσιν ὅτι ὁ [illegible] κ. Γ. Παπαδημητρίου, νευρολόγος καὶ ψυχίατρος, ἐξεφώνησε διάλεξιν ἐν Πάτραις, καθ' ἣν ἰσχυρίσθη ὅτι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐεωροῦμεν ὡς ψυχήν, εἰς τὴν πραγματικότητα δὲν ὑπάρχει καὶ ὑποστηριξέτην ὑλιστικὴν ἄποψιν ὅτι πρόκειται περὶ ἀντανακλαστικῶν ἐνεργειῶν τοῦ ἐγκεφάλου, εἰς τῶν ὁποίων παράγονται τὰ καλούμενα ψυχικὰ φαινόμενα.

Εἰς ἀντίκρουσιν τῶν παρ' αὐτοῦ ὑποστηριχθέντων, ἠδυνήθην νὰ ἀναγνώσω μόνον δύο πολλοῦ λόγου ἀξίας διατριβάς, μίαν τοῦ κ. Ἀνδρέα Γαλανάκη περιεχομένη εἰς τὸ φύλλον τῆς 20 Φεβρουαρίου τῆς «Πελοποννήσου» καὶ ἑτέραν (ἄρθρον Γ') τοῦ φιλολόγου κ. Δ. Παπαθανασοπούλου δημοσιευθεῖσαν εἰς τὸ ἀπὸ 4 Μαρτίου φύλλον τῆς αὐτῆς Πατραϊκῆς ἐφημερίδος.

Πλήρης ἀντίκρουσις τῆς ὑλιστικῆς ταύτης δεξασίας τοῦ κ. Παπαδημητρίου θὰ ἀπῄτει ὁλόκληρον πραγματείαν, κατ' ἀκολουθίαν θὰ περιορισθῶ εἰς ὀλίγα τινα.

Κατὰ τὸν 19ον αἰῶνα ἐπεκράτησαν ὑλιστικαὶ ἀντιλήψεις ἐν τῇ ἐπιστήμῃ, ἀπὸ τῶν μέσων ὅμως τοῦ αὐτοῦ αἰῶνος ἤρξατο ἰσχυρὰ ἀντίδρασις ἐναντίον τῆς ὑλοδοξίας. Συγκεκριμένως ὑπεστηρίχθη κατὰ τρόπον λίαν πειστικὸν ὅτι ἡ Ψυχὴ εἶναι διακεκριμένη ἀπὸ τοῦ σώματος ὀντότης καὶ ὅτι ἡ διανοητικὴ ἐνεργητικότης τοῦ ἀνθρώπου ὑπερβαίνει ἐνίοτε τὴν ἐγκεφαλικὴν αὐτοῦ δυναμικότητα.

Περὶ τοῦ ἐγκεφάλου ὁλίγα γνωρίζομεν. Ἰσχύει καὶ σήμερον ἐν πολλοῖς περὶ αὐτοῦ ὁ παλαιὸς κανών (ὀμποκοῦρο τεξτοῦρα, φουνξιόνες ἀμποκουριόρες, μόρμπι ομποκουρίσιμον). Δηλαδή: Εἶναι σκοτεινὴ ἡ ὀφὴ τοῦ ἐγκεφάλου, σκοτεινότεραι αἱ λειτουργίαι αὐτοῦ, σκοτεινόταται δὲ αἱ νόσοι του.

Ἀρκεῖ νὰ ὑπομνήσωμεν ὅτι οἱ φυσιολόγοι δὲν συμφωνοῦσιν εἰς τὸ πῶς παράγεται τὸ φυσιολογικὸν καὶ συνηθέστατον φαινόμενον τοῦ ὕπνου. Ἄλλοι ὑποστηρίζουσιν ὅτι πρόκειται περὶ παροδικῆς ὑπεραιμίας ἀναιμίας αὐτοῦ καὶ ἄλλοι ἄλλα.

Ἓν ἀναμφισβήτητον φαινόμενον, τὸ ὁποῖον εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐξηγηθῇ διὰ τῆς φυσιολογίας, εἶναι τὰ καλούμενα προαγγελτικὰ ὄνειρα, δηλαδὴ ὄνειρα, ὄχι ἁπλῶς συνιστάμενα εἰς συγκεχυμένας καὶ ἀσυναρτήτους παραστάσεις καὶ ἐντυπώσεις, ἀλλ' ὄνειρα διὰ τῶν ὁποίων προαγγέλλεται περιστατικὸν τι ἀφορῶν εἰς τὸ μέλλον τὸ ὁποῖον ἀνθρωπίνως εἶναι ἀδύνατον νὰ προβλεφθῇ.

Ὁ καθηγητὴς τῆς φυσιολογίας Κάρολος Ρισὲ (βραβεῖον Νόμπελ), εἰς τὸ 7ον κεφάλαιον σελ. 440 — 510 τῆς πραγματείας αὐτοῦ περὶ μεταψυχικῆς, ἀναφέρει σημαντικὸν ἀριθμὸν τοιούτων περιπτώσεων καθ' ἃς ὑπῆρξε δυνατὸν νὰ προβλεφθοῦσι περιστατικὰ τοῦ μέλλοντος τὰ ὁποῖα ἀνθρωπίνως ἦτο ἀδύνατον νὰ προβλεφθῶσι, μεθ' ὃ καταλήγει εἰς τὸ ἑξῆς συμπέρασμα (σελ. 509) «Ἡ προαγγελία τοῦ μέλλοντος εἶναι γεγονὸς ἀποδεδειγμένον, Γεγονὸς ἀλλόκοτον, παράδοξον, φαινομενικῶς παράλογον ἀλλὰ τὸ ὁποῖον τελικῶς εἰμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ παραδεχθῶμεν... Διὰ τὰ τοιαῦτα περιστατικὰ τὰ ὁποῖα ἐν τῷ παρόντι δὲν ὑπάρχουσι καὶ τὰ ὁποῖα εἶναι ἀπρόβλεπτα, παρέχουσι πολλάκις ἀκριβεῖς λεπτομερείας, καὶ τόσον ἀκριβεῖς, ὥστε οὐδεμία ὀξυδέρκεια, οὐδεμία σύμπτωσις, οὐδὲν τυχαῖον γεγονὸς δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ ἐξηγήσῃ τὰς τοιαύτας προρρήσεις». Ἐννοεῖται ὅτι πρόκειται περὶ προαγγελιῶν ἀπροόπτων καὶ μὴ προκαλουμένων, διότι δὲν εἶναι συνετὸν νὰ ἐπιδῶσωμεν προρρήσεις περὶ τοῦ μέλλοντος. Περὶ οὐδεμιᾶς προρρήσεως δύναταί τις νὰ εἶναι βέβαιος πρὶν ἡ αὐτὴ ἐπαληθεύσῃ.

Ἔχει καμμίαν σχέσιν μὲ τὰς προρρήσεις αὐτὰς ὁ ἐγκέφαλος; Ἀσφαλῶς ὄχι καὶ ἰδοὺ διατί. Πάντες οἱ φυσιολόγοι συμφωνοῦσιν εἰς τὸ ὅτι κατὰ τὰς ὥρας τοῦ ὕπνου ὁ ἐγκέφαλος εὑρίσκεται εἰς κατάστασιν ἀναπαύσεως ὁλικῆς ἢ μερικῆς. Ὅταν ἡ ἀνάπαυσις εἶναι μερική, ὁμάδες κυττάρων δὲν ἀναπαύονται καὶ τούτου ἕνεκα τοῦ λόγου παράγονται ὄνειρα ἀσυναρτήτα. Πῶς ὅμως εἶναι δυνατὸν καθ' ὃν χρόνον ὁ ἐγκέφαλος εὑρισκεται ἐν ἀναπαύσει, ὁλικῇ ἢ μερικῇ, νὰ ἔχῃ τὴν ἱκανότητα νὰ προβλέπῃ δι' ὀνείρων περιστατικὰ τοῦ μέλλοντος τὰ ὁποῖα εἶναι ἀδύνατον νὰ προϊδῇ ὅταν εὑρίσκεται ἐν ἐγρηγόρσει δηλαδὴ ἐν τῇ πληρότητι τῆς δυναμικότητός του; Προφανῶς δὲν εἶναι ὁ ἐγκέφαλος ὅστις προβλέπει τὰ ἀπρόβλεπτα. ἀλλ' ἄλλη ὀντότης ἀνεξάρτητος τοῦ ἐγκεφάλου τὴν ὁποίαν ὀνομάζομεν ψυχήν. Τὴν ὀρθὴν αὐτὴν παρατήρησιν ἐξέφρασεπρῶτος ὁ καθηγητὴς τῆς Ψυχιατρείας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τοῦ Τουρίνου Καῖσαρ Λομπρόζο.

Ἐξεπάσωμεν ἤδη τὰς γνώμας τοῦ καθηγητοῦ τῆς φυσιολογίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῆς Ρώμης Λουδοβίκου Λευτσιάνι, ὅστις γράφει οὕτως εἰς τὴν σελίδα 326 τοῦ πέμπτου τόμου τοῦ συγγράμματος αὐτοῦ «Φυσιολογία τοῦ ἀνθρώπου», ἀφοῦ προηγουμένως ἀναφέρει διαφόρους περιπτώσεις προαγγελτικῶν ὀνείρων, ὅτι «εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐξηγηθῶσι τὰ φαινόμενα ταῦτα διὰ τῆς φυσιολογίας καὶ ὅτι δὲον νὰ δεχθῶμεν ὅτι ὑπάρχει μυστηριώδης τις σχέσις μεταξὺ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ νευρικοῦ συστήματος (τοῦ ὁποίου, προσθέτομεν, κέντρον εἶναι, ὡς γνωστόν, ὁ ἐγκέφαλος) πρόκειται δὲ περὶ ψυχικῶν φαινομένων ἀνεξαρτήτως τῆς ὕλης». (Βλέπε καὶ τὸν τέταρτον τόμον τοῦ ἐν λόγῳ συγγράμματος εἰς σελίδα 494.

Παραλείπω χάριν συντομίας νὰ ἀναγράψω τὰς συμπιπτούσας πρὸς τὰ ἀνωτέρω συμπεράσματα γνώμας τοῦ καθηγητοῦ τῆς ἐν Φλωρεντίᾳ Ἰατρικῆς Σχολῆς Γκρεκκο παραπέμπων εἰς τὴν Ριβίστα ντι κλίνικα Μεντικάλε τῆς 19ης Φεβρουαρίου 1915 σελ. 426 καὶ ἑξ.. Δέον νὰπροσθέσω ὅτι ὡς παρετήρησε μεταξὺ ἄλλων ὁ Γάλλος ἰατρὸς Γουσταῦος Ζελλὲ εἰς τὸ σύγγραμμα αὐτοῦ «Ἀπὸ τοῦ ἀσυνειδήτου εἰς τὸ συνειδητὸν» (σελ 81) ὑπάρχουσι περιπτώσεις καθ' ἃς καίτοι ὁ ἐγκέφαλος ὑπέστη σημαντικὰς βλάβας, αἱ σκέψεις τοῦ παθόντος παρεμειναν ὑγιεῖς.

Σχετικῶς ὁ διαπρεπὴς ἀστρονόμος καὶ εἰδικῶς ἀσχοληθεὶς μὲ τὰ μεταψυχικὰ φαινόμενα. Κ. Φλαμαριὼν γράφει εἰς τὸν δεύτερον τόμον καὶ τὴν σελίδα 13 τοῦ τριτόμου ἔργου του «Ὁ θάνατος καὶ τὸ μυστήριόν του» τὰ ἀκόλουθα. «Τὸ νὰ ἀπεδώσῃ τις εἰς τὸν ἐγκέφαλον, εἰς ὁμάδα ὑλικῶν μορίων εἰς χημικήν τινα ἢ μηχανικὴν ἐνέργειαν, οἱουδήποτε συγκροτήματος ἀτόμων, τὴν δύναμιν τοῦ διαβλέπει νῦν, δ,τι τώρα δὲν ὑπάρχει ἀλλὰ πρόκειται νὰ συμβῇ κατόπιν ὡρῶν, ἡμερῶν, ἑβδομάδων, μηνῶν ἢ ἐτῶν ὁλοκλήρων, εἶναι ἁπλῆ ὑπόθεσις, οὐ μόνον μὴ στηριζομένη εἰς οὐδεμίαν ἐπιστημονικὴν βάσιν, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν παράλογος. Ἡ ἀνένδοτος τάσις νὰ κάμῃ τις διαρκῶς πρακτικὴν ἐπιστήμην, καταλήγει εἰς τὴν ἐγκατάλειψιν τῆς λογικῆς καὶ τὸν παραλογισμόν». Ἡ φωνὴ τῆς συνειδήσεώς μας, ἥτις δύναται νὰ διαταράξῃ τὴν λαμψιν τῆς μεγαλυτέρας δόξης οὐδὲν ἔχει τὸ ὁλικόν.

Ὑπάρχει ἕτερον φαινόμενον ὀλιγώτερον παράδοξὸν τῶν προρρήσεων τοῦ μέλλοντος τὸ φαινόμενον τῆς λεγομένης ξενογλωσσίας. Ἔχει πλήρως ἀποδειχθῆ ὅτι ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι οἵτινες, ἐν ὑπνωτιστικῇ καταστάσει, ὁμιλοῦσι τροχάδην ξένην τινὰ γλῶσσαν τὴν ὁποίαν ἀποδεδειγμένως ἀγνοοῦσιν ἐν τῇ συνήθει καταστάσει. Περίφημος ὑπῆρξεν ἡ περίπτωσις τῆς Ἑλένης Σμιθ, παιδιατρίας εἰς τι κατάστημα νευτηριασμῶν τῆς Γενεύης, ἥτις ἐγνώριζε τὴν σανσκρυτικὴν ἐν ὑπνωτιστικῇ καταστάσει, κατὰ τρόπον ἐμβάλοντα πολλάκις εἰς δυσχερείας τοὺς ἐπιφανεστέρους σανσκρυτολόγους τῆς Εὐρώπης. Περὶ τούτου πιθανῶς νὰ πραγματευθῶ εἰς ἄλλο φύλλον τῆς ἐγκρίτου ταύτης ἐφημερίδος.

Ὁ κ. Παπαδημητρίου ὑποστηρίζων ὑλιστικὰς θεωρίας προσφέρει κακὴν ὑπηρεσίαν. ὁ ἐπιφανέστερος τῶν φιλοσόφων καὶ κοινωνιολόγων τοῦ παρελθόντος αἰῶνος Χέρμπερτ Σπένσερ ὅστις εἶχεν ἐπιρεασθῇ ἀπὸ τὰς ὑλιστικὰς θεωρίας τοῦ αἰῶνος ἐκείνου ἔγραφεν εἰς τὸ κατὰ τὸ 1902 δημοσιευθὲν τελευταῖον σύγγραμμά του «Γεγονότα καὶ σχόλια» τὰ ἑξῆς:

«Ἡ ἐλπὶς τοῦ οὐρανοῦ καθιστᾷ ἀ-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΕΤΑΡΤΗΝ ΣΕΛΙΔΑ

Ἀντικρύζοντας τὸ παρὸν

Η ΝΕΟΛΑΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΗΣ

Τῆς κ. Λελές Σακελλαροπούλου

Ὥρα 11 πρωϊνή. Ἡ πόλις σφίζει ἀπὸ ζωή. Ἕνας ὅμιλος δημιουργίας στὴν σκεπάζει ὁλόκληρη. Τὸ πρωϊνὸ ἦταν ὡραῖο. Περπατοῦσα κάπως ἄσκοπα ἂν καὶ δὲν εἶχα ἐγεὶ νιὰ περίπατο, περπατοῦσα μὲ τὶς σκέψεις μου καὶ μὲ τοὺς ἤχους ποὺ μὲ ἀκολουθοῦσαν, ἤχους ἐντατικῆς δουλειᾶς, φωνὲς μικροπωλητῶν ποὺ διαλαλοῦσαν τὰ ἐμπορεύματά των, παντὸς εἴδους κρότους καὶ ἤχους.

Παντοῦ ἡ προσπάθεια, ὁ ἐμφανὴς μόχθος μιᾶ καὶ ἡ λάμψη κι' ἡ ἔξαψη ποὺ φωτίζει τὰ πρόσωπα μὲ τὴ χαρὰ τῆς δημιουργικῆς ἐργασίας.

Σκεπτόμουν τὰ πλήθη τῶν ἀνθρώπων, ποὺ πάνω στὸν πλανήτη μας αὐτὴ τὴν ἴδια ὥρα κάνουν προσπάθειες γιὰ τὴ ἐξασφάλισι τοῦ φτωχοῦ ἢ τοῦ πλουσίου γεύματος, γιὰ τὴν ἐξασφάλισι τῆς χαρᾶς τῆς ζωῆς νικητὴ ἢ νικημένοι θὰ γυρίσουν μετὰ τὴν ἡμερησία πάλη ὅλοι τὸ